

L'ESPIAMONGES

Que l'home que fa la pastera, de nit, al forn d'En Pió, al carrer gran, sigui el mateix que aboca sacs de farina de força als bassals que ell mateix hi deixa quan omple les portadores a la Font de la Cristina, ja em sorprèn; que ell mateix faci l'escolà, a la Parròquia, a missa de cinc, i que el rector li permeti—la mare i jo ho hem vist—de vestir de vermell, sense roquet, amb tres banyes afilades plantades al front i una cua llarga i cremant que deixa senyal allà on passa, m'intriga; però que s'emperruqui i s'embarbi les nits que té festa, i faci guaita pels voltants del Monestir, i espïi les monges endormiscades que flairen la matinada, vel llevat, des del portaló de la tàpia de l'hort, els parli amb llengüeta tot fent-los la mitja rialla, i se les endugui dins un sac, com si fossin esponeroses col-i-flors humides de gerda rosada, i les carregui al carro de l'hortalissa, camí del mercat, m'admira i m'embadoca.

[De *Tocant a mà...*]